

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619200251
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6619200251.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a Mgr. Radoslavy Strhárskej, v právnej veci žalobcu M. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A. XX, XXX XX K., zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, so sídlom Floriánska 16, 040 01 Košice, proti žalovanému Tatra banka, a.s. so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 00 686 930, o náhradu škodu vo výške 322.507,55 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č.k. 14Cb/3/2019-330 zo dňa 4. novembra 2019 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec, č.k. 14Cb/3/2019-330 zo dňa 4. novembra 2019 v prvej výrokovej vete mení tak, že žalobu zamietá.

II. Rozsudok Okresného súdu Lučenec, č.k. 14Cb/3/2019-330 zo dňa 4. novembra 2019 v druhej výrokovej vete potvrdzuje.

III. Rozsudok Okresného súdu Lučenec, č.k. 14Cb/3/2019-330 zo dňa 4. novembra 2019 v tretej výrokovej vete mení tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

IV. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom vo výroku I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.222,73 Eur s 8 % p.a. úrokom z omeškania z tejto sumy od 21.12.2018 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo výroku II. súd žalobu čo do zaplatenia 320.284,82 Eur s príslušenstvom zamietol. Výrokom III. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 98,64 % trov, ktoré mu vznikli, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté v osobitnom uznesení po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia 322.507,55 Eur s 8 % p.a. úrokom z omeškania od 21.12.2018 až do zaplatenia na základe toho, že v roku 2014 reagoval žalobca na kampaň žalovaného, ktorý hľadal franchisistov na prevádzkovanie pobočiek franchisingovej siete pod značkou „Raiffeisen Bank“ a zúčastnil sa pohovorov realizovaných žalovaným. Žalovanému boli predložené obchodné plány, bol oboznámený s portfóliom produktov, ako aj so systémom vyplácania provízií, pričom návratnosť franchisingovej investície mala byť menšia ako dva roky. Žalobca sa rozhodol vstúpiť do tohto projektu, ubezpečený žalovaným o vízii dlhodobého projektu. Žalobca so žalovaným uzavrel dňa 13.2.2014 Franchisingovú zmluvu č. FR071013/1/03, ako aj Zmluvu o výkone finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom č. FR071013/2/03, Zmluvu o podnájme nebytových

priestorov a službách, uhradil predpísanú platbu 30.000,- Eur titulom licencie a 20.000,- Eur titulom kaucie a v marci 2014 otvoril franchisingovú pobočku Raiffeisen banky v Lučenci.

3. Podľa článku IV bodu 4.1 Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie provízie po splnení podmienok uvedených v Prílohe č. 1 a 3 Zmluvy - Províznej schémy. Vychádzajúc z Províznej schémy a predajných plánov, dojednaných pri podpise zmluvy, žalobca prepočítal a finančne nastavil a ustálil svoje podnikateľské aktivity v pobočke tak, aby bol dosiahnutý predaj produktov nielen vo výške zodpovedajúcej pokrytiu všetkých nákladov, ale aj dosiahnutiu predpokladaného zisku. Potom, čo v prvom mesiaci fungovania sa pobočke podarilo splniť predajný mesačný plán, hneď v druhom mesiaci žalovaný jednostranne zmenil Províziu schému a predajný plán tak, aby dosiahnutie benefitov na strane žalobcu obmedzil a to napriek tomu, že podľa Franchisingovej zmluvy čl. IC bodu 9.2.2. si žalovaný vymienil jednostrannú možnosť zmeny zmluvy až po uplynutí jedného roka od jej uzavretia, boli žalovaným realizované bez ohľadu na to, že rok od uzavretia zmluvy neuplynul. Žalovaný naopak tento postup bránil a to tak, že listom zo dňa 22.09.2014 bol žalobca zo strany žalovaného upozornený na porušenie zmluvných povinností, ktoré zistil dňa 1.8.2014 a jednalo sa o porušenie kontroly „štyroch očí“ v dvoch prípadoch, pričom v závere tohto upozornenia došlo k vysloveniu spokojnosti s doterajšou prácou žalobcu. Dňa 12.1.2015 obdržal žalobca od žalovaného upozornenie na porušenie zmluvných povinností č. 2 pre omeškanie s úhradou splatných faktúr za podnájom nebytových priestorov, pričom faktúry uvedené v upozornení, ktoré mali byť splatné ku dňu 31.12.2014 žalobca ku dňu upozornenia dokonca ani neobdržal. Následne na to bol v krátkom časovom odstupe žalobcovi doručený list zo dňa 16.2.2015 - Odstúpenie od Franchisingovej zmluvy, od Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom, od Zmluvy o podnájme nebytových priestorov a služieb, s uplatnením nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty 20.000,- Eur za porušenie povinností pri výkone finančného sprostredkovania. Žalovaný súčasne podal trestné oznámenie na neznámeho páchatela a na základe výpovedí žalovaného bolo dňa 25.7.2016 žalobcovi vznesené obvinenie za prečin podvodu.

4. Žalobca ďalej tvrdil, že pre odstúpenie od zmluvy a okamžité skončenie zmluvného vzťahu nebol žiaden právny relevantný dôvod. Žalovaný podľa 1.XVIII. bodu 13.4. zmluvy si vyhradil právo odstúpiť od Zmluvy, ak dôjde zo strany žalobcu k porušeniu ktorejkoľvek podstatnej zmluvnej povinnosti. V tejto súvislosti poukázal žalobca na § 345 Obchodného zákonníka. Žalovaný v odstúpení tvrdil, že na základe kompletných kamerových záznamov zistil, že v 49 prípadoch boli porušené pravidlá identifikácie kontroly „štyroch očí“ v súvislosti s čím poukázal na to, že zamestnancov vyberal do pobočky žalovaný, žalobcovi a nebol mu umožnený prístup ku kamerovým záznamom a po upozornení č. 1 zo dňa 22.9.2014 okamžite vyvodil voči zamestnancom, ktorí porušili pravidlá, opatrenia. Z odstúpenia od zmluvy je zrejmé, že zistené nedostatky kontroly „štyroch očí“ boli konkretizované jedným a jediným prípadom, ktorý nastal. Po upozornení č. 1, kedy 30.9.2014 zamestnanec C. V. otvorila účet na meno klientky T. X., a to bez prítomnosti klientky. Žalovaný tento dôvod využil na odstúpenie od zmluvy za situácie, kedy mal vedomosť o tom, že sa jednalo o riadne užívaný a využívaný účet s tým, že do systému banky dotknutý novovzniknutý účet zaviedol priamo žalovaný. Nešlo teda o „fingované zriadenie účtu“ z jeho následnou nefunkčnosťou, čo žalovaný dobre vedel. Žalobca považuje odstúpenie od zmluvy za nedôvodné a nezákonné, v dôsledku čoho došlo k neplatnému ukončeniu vzájomných zmluvných vzťahov. Žalobca má za to, že zo strany žalovaného došlo k zneužitiu jeho postavenia so zásadami poctivého obchodného styku a k porušeniu zmluvnej povinnosti spočívajúcej v nezákonnom zrušení Franchisingovej zmluvy č. FR071013/1/03, ako aj Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom č. FR071013/2/203 a Zmluvy o podnájme nebytových priestorov a službách, a to nezákonným a neplatným odstúpením od dotknutých zmlúv pre hrubé a opakované porušenie zmluvných povinností dňa 16.2.2015.

5. Žalobca považuje za oprávnený svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na úhradu škody, ktorá mu vznikla zavineným konaním žalovaného, a to nevyplatením sumy 30.000,-Eur, ktorú žalobca uhradil titulom licencie - jednorazového vstupného poplatku za poskytnutie franchisingovej licencie na prvé päťročné obdobie franchisingu, kedy sa malo jednať o úvodné náklady vynaložené žalovaným na plnenie záväzkov podľa Franchisingovej zmluvy, teda v tejto sume žiadal žalobca vydať bezdôvodné obohatenie. Tiež žiadal vydať bezdôvodné obohatenie v sume 20.000,-Eur, a to nevyplatením zábezpeky v tejto sume, keďže nebolo žiadneho právneho relevantného dôvodu na uplatnenie si zániku nároku na vrátenie zloženej kaucie v celom rozsahu, resp. na uplatnenie si akejkoľvek zmluvnej pokuty z akéhokoľvek dôvodu. Tiež žiadal uhradenie sumy 1.947,05 Eur, sumy vyfakturovanej faktúrou č.

FV150001 zo dňa 31.1.2015, splatnou dňa 16.2.2015 titulom odmeny, ktorú si žalobca započítal voči pohľadávkam banky, kde tiež žiada vydať bezdôvodné obohatenie. Ďalej neuhradenie sumy 1.587,50 Eur vyfakturovanej sumy faktúrou č. FV150002 zo dňa 11.3.2015, splatnou dňa 27.3.2015 titulom provízie za 2/2015 v zmysle prepočtu žalovaného, ďalej náhradu škody v sume 10.000,-Eur, ktorá suma zodpovedá čiastke úroku z pôžičky poskytnutej treťou osobou, ktorú žalobca čerpal na projekt RFB k splateniu prvotných platieb, kedy s ohľadom na ukončenie zmluvného vzťahu žalobca nebol spôsobilý plniť svoje záväzky a žiadal úhradu sumy 258.973,-Eur titulom ušlého zisku, ktorý mal žalobca dosiahnuť, ak by nedošlo k predčasnému ukončeniu zmluvného vzťahu. Suma ušlého zisku zodpovedá údajom k províznej schéme, ktorá schéma bola súčasťou náborovej analýzy žalovaného. Celkom sa teda žalobca domáha zaplatenia 322.507,55 Eur s príslušným úrokom z omeškania.

6. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a tvrdil, že žalobca v žalobe nepreukázal splnenie zákonných predpokladov vzniku škody, a to porušenie zmluvných alebo zákonných povinností žalovaného, výšku uplatnenej škody, ani príčinnú súvislosť s porušením a vypočítanou škodou. Žalovaný tiež nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že zneužíva silnejšiu pozíciu v zmluvných vzťahoch, a že šikanoval žalobcu. Tvrdil, že pri uzavieraní zmlúv žalovaný nijako vedome a vôbec nie úmyselne nezavádzal žalobcu údajmi, ktoré by neboli pripravované s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere a v súlade s poctivým obchodným stykom. Tiež poukázal na to, že žalobca sa domáha náhrady škody až po oslobodzujúcom rozsudku v trestnom konaní, kde však súd nekonštatoval, že k namietaným porušeniam nedošlo, ale len, že sa nepreukázalo, že ich spáchal žalobca. Žalovaný tiež tvrdí, že pri akejkoľvek zmene províznej schémy túto zmenu vykonal vždy žalovaný v súlade s ustanoveniami a spôsobom, ako bolo dohodnuté v zmluve. Tiež konštatoval, že v septembri 2014 náhodou kontrolou zistil viacero porušení povinností pri vykonávaní činností žalobcom, resp. jeho zamestnancami. Zistil porušenie pravidiel pri identifikácii klientov banky, ako aj pochybenie pri tzv. „kontrola štyroch očí“, čo sú povinnosti, ktoré žalovanému ako banke ukladá priamo zákon o bankách a za porušenie týchto pravidiel hrozí žalovanému pokuta až do výšky 332.000,-Eur, prípadne až pokuta do 10.000.000,-Eur. Žalovaný taktiež uviedol, že v roku 2015 zaznamenal omeškanie žalobcu so zaplatením podnájomného a preddavkov na služby spojené s nájmom. Ani toto porušenie nevyhodnocoval žalovaný ako podstatné. Následne bola vykonaná hĺbková kontrola vykonávania produktových obchodov všetkých franchisistov, a to spätne za dobu trvania spolupráce. Kontrolou boli identifikované u žalobcu vážne porušenia zákonných povinností finančného sprostredkovateľa pri identifikácii klientov, uzavieranie zmlúv s klientmi bez ich fyzickej prítomnosti, a teda pochybnosťou o ich súhlase. S takýmto uzavretím zmluvy alebo v niektorých prípadoch aj bez prejavu ich súhlasu boli takéto praktiky vykonávané opakovane aj častejšie. Zároveň aj napriek predchádzajúcemu upozorneniu sa opakovane vyskytovalo aj porušenie „kontroly štyroch očí“ pri uzavieraní obchodov. Žalovaný za účelom overenia si týchto porušení kontaktoval aj niektorých klientov a overoval si, či mali alebo nie vedomosť o tom, že sú klientami Raiffeisen banky. Po vyhodnotení všetkých porušení žalovaný pristúpil k okamžitému skončeniu spolupráce so žalobcom a k odstúpeniu od predmetných zmlúv. Keďže žalovaný dospel k dôvodnému podozreniu, že mohla vzniknúť trestnoprávna zodpovednosť osôb, ktoré zneužili údaje klientov s úmyslom uzavrieť bez ich vedomia alebo v rozpore s ich vedomím zmluvy o bankových finančných službách a zabezpečiť si touto činnosťou príjem a tiež bolo podozrenie na možné zneužitie osobných údajov v prípade bankového tajomstva, žalovaný pristúpil k podaniu podnetu na prešetrenie tohto konania orgánom činným v trestnom konaní. Pri prešetrení bolo zistené, že došlo k porušeniu zákonných povinností žalobcu, resp. jeho zamestnancov, keď jednoznačne došlo ku vykonaniu viacerých obchodov a k uzavretiu zmlúv o finančnej službe aj bez prítomnosti klientov a bez ich súhlasu. Orgány činné v trestnom konaní neskonštatovali, že by sa skutok nestal, avšak nebolo preukázané, že tento skutok spáchal práve žalobca. Žalovaný tiež tvrdil, že identifikoval 49 prípadov, kde došlo k porušeniu povinností pri dodržiavaní pravidiel „kontroly štyroch očí“, a to najmä tým, že otvorenie bežných účtov prebehli bez fyzickej prítomnosti klientov alebo za inak podozrivých okolností, kedy účet zjavne otvárala iná osoba, ako osoba v mene ktorej sa účet otváral. Vzhľadom na závažné porušenie povinností si žalovaný uplatnil zmluvnú pokutu vo výške 20.000,-Eur a rozhodol o prepadnutí kaucie v tejto výške, nakoľko bol presvedčený, že došlo k zneužitiu osobných údajov klientov a že došlo k porušovaniu zákonných povinností viazaného finančného agenta - žalobcu. Žalovaný tiež poukázal na to, že v Zmluve o výkone činnosti finančného sprostredkovania, ako aj v zmysle Franchisingovej zmluvy v bode 13.4. bolo dohodnuté, že za porušenia takýchto povinností sa považujú porušenia podstatných zmluvných a zákonných povinností, pri ktorých je možné pristúpiť k okamžitému ukončeniu zmluvy, k odstúpeniu, ako aj k uplatneniu zmluvnej pokuty, resp. k prepadnutiu kaucie, prípadnú úhradu banke spôsobenej škody alebo zmluvných pokút. Žalovaný preto po zistení viacnásobných porušení povinností pristúpil k odstúpeniu od zmlúv, nakoľko pri takto závažných porušeniach, keď došlo k zneužívaniu

osobných údajov klientov za účelom zvýšenia počtu otvorených účtov, a teda za účelom dosiahnutia alebo zvýšenia provízie, musel žalovaný pristúpiť k ukončeniu spolupráce a odstúpiť od zmlúv so žalobcom.

7. Žalovaný odmieta vrátenie sumy 30.000,-Eur, ktorá bola riadnou platbou dohodnutou v poplatku žalobcu a v zmysle Franchisingovej zmluvy na vrátenie tohto poplatku nevznikol žalobcovi nárok, teda nemožno považovať túto sumu za bezdôvodné obohatenie. Tiež žalovaný odmieta návrh žalobcu na vrátenie sumy 20.000,-Eur z dôvodu nevyplatenia kaucie. Tvrdí, že nárok na kauciu žalobcovi zanikol z dôvodu porušenia povinností podľa Franchisingovej zmluvy ako aj pravidiel, kedy kaucia môže prepadnúť v prospech francisora - žalovaného, čo bolo dohodnuté v Franchisingovej zmluve v bode 13.5. Keďže žalovaný pri odstúpení od zmlúv, vzhľadom na závažnosť porušenia pristúpil aj k uplatneniu zmluvnej pokuty podľa Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom podľa bodu 7.2., zo strany žalovaného pri odstúpení kaucia nebola žalobcovi vrátená, pretože nárok na jej vrátenie v zmysle Franchisingovej zmluvy prepadol. Žalovaný tiež odmietol nárok žalobcu na sumy 1.947,05 Eur a sumy 1.587,51 Eur, nakoľko tieto sumy boli uplatnené ako nárok na úhradu provízie zo strany žalobcu. Žalovaný tvrdil, že tieto pohľadávky boli v tom čase uhradené započítaním proti pohľadávke banky, a to konkrétne voči pohľadávke žalovaného zo zmluvnej pokuty, s ktorou bol žalobca v omeškaní, a ktorá v tom čase nebola uhradená. Žalovaný tiež odmietol náhradu škody, resp. úhrady sumy 10.000,-Eur, ktorú považuje za úplne nedôvodnú pričom tvrdil, že žalobca nepreukázal, že ako poskytnutie danej pôžičky súvisí s predmetom sporu. Tiež odmietol uplatnený nárok na náhradu škody v časti ušlého zisku 258.973,-Eur a má za to, že žalobca založil výpočet ušlého zisku na absurdnom odôvodnení, a preto žiadal žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

8. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že strany sporu uzavreli podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka Franchisingovu zmluvu, v ktorej vymedzili rozsah svojich práv a povinností v rámci svojich zmluvných vzťahov. Súd mal za to, že strany dostatočne určili predmet svojich záväzkov, a preto považoval túto zmluvu za platne uzavretú. Konštatoval, že zo zmluvy vyplýva, že cieľom tejto zmluvy bolo zabezpečiť pre klientov Tatra banky, a.s., oz.Raiffeisen Bank rôzne bankové služby, pričom žalovaný v tejto zmluve vystupoval ako franchisor a žalobca ako franchisista. Zároveň mal súd za preukázané, že spolu s touto zmluvou strany uzatvorili aj Zmluvu o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom v zmysle § 652 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej bol franchisista oprávnený vykonávať činnosti finančného sprostredkovania podľa Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom. Dokazovaním súd tiež zistil, že žalovaný ako nájomca a žalobca ako podnájomca uzavreli Zmluvu o podnájme nebytových priestorov a službách s tým spojených, na základe ktorej žalovaný dal do podnájmu žalobcovi nebytové priestory nachádzajúce sa v Lučenci na Novohradskej ul. za účelom výkonu bankovej činnosti v rozsahu zodpovedajúcom predmetu činnosti podnájomcu za dohodnuté podnájomné. Tieto nebytové priestory boli odovzdané dňa 20.3.2014, de facto za účelom vykonávania bankových služieb a prevádzkovania pobočky banky.

9. Vykonaným dokazovaním ďalej súd zistil, že žalobca vykonával a zabezpečoval pre žalovaného služby spočívajúce v prevádzke pobočky Tatra Banky, a.s. pričom bol žalobca dňa 22.9.2014 upozornený na porušenie zmluvných povinností, ktoré boli vymedzené v uvedenom porušení. Ďalej dňa 12.1.2015 bol upozornený na porušenie zmluvných povinností č. 2, najmä na neuhradenie nájomného a služieb spojených s nájmom. Následne dňa 16.2.2015 žalovaný odstúpil od Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom a od Franchisingovej zmluvy. Žalovaný v odstúpení špecifikoval jednotlivé porušenia zmluvných vzťahov, ako aj zákonných predpisov. Súd poukázal na čl. VIII 8.2 Zmluvy o viazanom finančnom agentovi, kde si banka vyhradila právo odstúpiť od zmluvy s okamžitou účinnosťou odo dňa doručenia oznámenia o odstúpení v prípade, že dôjde zo strany viazaného finančného agenta k porušeniu podstatnej zmluvnej povinnosti alebo k naplneniu dohodnutých podmienok. Súd špecifikoval všetky dohodnuté podmienky v zmluve, na základe splnenia ktorých je banka oprávnená od zmluvy odstúpiť. Okresný súd dospel k záveru, že odstúpením od Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom táto zmluva zanikla. Dospel tiež k záveru, že odstúpením od zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom zanikla aj Franchisingova zmluva, a to na základe čl. XIII 13 bod.13 Franchisingovej zmluvy.

10. Súd ďalej vykonaným dokazovaním zistil, že podľa čl. IX. 9.2 je franchisista povinný uhradiť jednorázový vstupný poplatok za poskytnutie franchisingovej licencie, ako je špecifikovaný v bode 9.4 v sume 30.000k,-Eur vrátane DPH za jedno obchodné miesto - pobočku za obdobie uvedené v Prílohe č. 2 - špecifikácia obchodného miesta - pobočky, a to najneskôr do 28.2.2014. Zároveň z článku IX. 9.5 súd zistil, že zmluvné strany sa týmto dohodli, že franchisista je povinný najneskôr v lehote podľa bodu 9.2.1. tejto zmluvy zložiť kauciu vo výške 20.000,-Eur za obchodné miesto - pobočku na bankový účet určený na uloženie kaucie vedený u franchisora, pričom táto kaucia slúži najmä na pokrytie a úhradu budúcich prípadných škôd vzniknutých na franchisorom franchisistovi zverených veciach, vybavení a zariadení obchodného miesta - pobočky, ako aj na HW a SW, alebo iných strán, resp. škôd spojených s prevádzkou obchodného miesta - pobočky a rovnako môže slúžiť ako odstúpené pre franchisora v prípade ukončenia tejto zmluvy v prípadoch uvedených v tejto zmluve. Z tohto článku okrem iného ešte vyplýva, že ak franchisistovi vznikne nárok na vrátenie tejto kaucie v rovnakej nominálnej výške ako ju zložil u franchisora po uplynutí päť ročnej doby tak, ako je uvedené v prílohe č. 2 - Špecifikácia obchodného miesta - pobočky pre dané obchodné miesto - pobočku, ako aj v prípade výpovede trvania Zmluvy zo strany franchisora bez uvedenia dôvodu podľa bodu 13.2.

11. Z článku VII. bod 7.2. súd zistil, že bolo dohodnuté, že v prípade, ak porušením akejkoľvek povinnosti viazaným finančným agentom dôjde k porušeniu jeho povinností podľa zákona, osobitných predpisov alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na vykonávanie činnosti finančného sprostredkovania, má banka právo uplatniť si voči viazanému finančnému agentovi nárok na zmluvnú pokutu v zmysle § 300 a nasl. Obchodného zákonníka vo výške 20.000,-Eur. Právo banky uplatniť si nárok podľa tohto bodu existuje pri nároku podľa bodu 7.1. ale v prípade, že už banka uplatnila za to isté porušenie svoj nárok podľa bodu 7.1. výška pokuty podľa tohto bodu sa znižuje o už zaplatenú pokutu. Zároveň podľa tohto článku platí, že ak sa banka rozhodne uplatniť si nárok na pokutu podľa tohto bodu, nárok podľa bodu 7.1. za to isté porušenie už zaniká. Ak škoda z takéhoto porušenia presiahne výšku pokuty, nárok na náhradu škody prevyšujúcej zmluvnú pokutu banke nezaniká.

12. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v žalobe tvrdil, že odstúpenie od zmlúv zo strany žalovaného bolo nedôvodné a nezákonné, v dôsledku čoho došlo k neplatnému ukončeniu vzájomných zmluvných vzťahov. Žalobca poukazoval na nekalé praktiky žalovaného, ktoré sú v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, pričom tvrdil, že takto postupoval aj voči iným franchisistom, ktorých navrhol vypočuť ako svedkov. Súd konštatoval, že vypočutie týchto svedkov považoval súd za nadbytočné a nesúvisiace s vecou, nakoľko by sa týkalo iných zmluvných vzťahov, ktoré nie sú predmetom tohto sporu. Súd pri posúdení veci vychádzal z predloženého dôkazného materiálu. Súd pri posúdení veci vychádzal najmä zo skutočností, ktoré boli nesporné a dospel k záveru, že na pobočke Tatra banky, a.s., odštepný závod Raiffeisen banka v Lučenci boli v predmetnom období uzatvárané účty tým spôsobom, že klienti neboli prítomní pri uzatváraní účtov, čím došlo k porušeniu zákonných predpisov, ako aj interných predpisov banky a zmluvných povinností, pričom tieto účty boli zakladané bez toho, aby o to klienti požiadali, s motiváciou zo strany zamestnancov banky na splnenie ukazovateľov potrebných na priznanie bonusov a provízií, o čom žalobca vedel, čo vyplýva z výpovedí svedkov v trestnom konaní, ako aj poškodených, čím dochádzalo k porušovaniu zákona o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve, ako aj zákona o ochrane osobných údajov. Nakoľko zo zmluvných dojednaní vyplýva v takomto prípade právo banke uplatniť si voči viazanému finančnému agentovi nárok na zmluvnú pokutu a túto si banka uplatnila v odstúpení od zmluvy, súd posúdil odstúpenie od zmluvy zo strany žalovaného ako platné.

13. Nárok žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 30.000,-Eur za jednorázový vstupný poplatok za poskytnutie franchisingovej licencie, ktorého vrátenia sa dožadoval žalobca z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, okresný súd posúdil v súlade s § 451 Občianskeho zákonníka. Súd poukázal na článok IX. 9.2. Franchisingovej zmluvy a konštatoval, že zo zmluvných dojednaní medzi stranami sporu nevyplýva v prípade odstúpenia od zmluvy zo strany žalovaného povinnosť vrátiť žalobcovi tento poplatok. Z toho podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že na strane žalovaného nemohlo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia v sume 30.000,-Eur, a preto považoval žalobu v tejto časti za nedôvodnú.

14. Súd ďalej posudzoval nárok žalobcu na vrátenie kaucie vo výške 20.000,-Eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Podľa súdu nebolo žiadneho právne relevantného dôvodu na uplatnenie si zániku nároku na vrátenie zloženej kaucie v celom rozsahu. Súd uviedol, že táto kaucia je upravená v článku IX. 9.5. Franchisingovej zmluvy, z ktorého vyplýva, že táto kaucia slúžila na úhradu budúcich prípadných škôd a po piatich rokoch mala byť vrátená franchisistovi. Súd poukázal aj na čl. XIII.13.4

a čl. XIII.13.5. Franchisingovej zmluvy, z ktorých okrem iného vyplýva, že v prípade, ak franchisor odstúpi od zmluvy podľa ustanovení uvedených vyššie, môže franchisor zároveň rozhodnúť aj o zániku nároku franchisistu na vrátenie kaucie v súlade s bodom 9.6. Z tohto bodu rovnako vyplýva, že ak môže franchisor odstúpiť od tejto zmluvy, franchisista stráca nárok na vrátenie kaucie. Súd z týchto dôvodov čo do zaplatenia tejto sumy konštatoval, že nemohlo vzniknúť na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaný rozhodol o prepadnutí kaucie.

15. K žalobcom uplatnenej škode 10.000,-Eur, ktorú škodu si žalobca uplatňoval z dôvodu, že táto suma zodpovedá úroku z pôžičky poskytnutej treťou osobou súd konštatoval, že tento zmluvný vzťah nesúvisí s touto vecou, je vecou žalobcu, akým spôsobom si zadovážil prostriedky na otvorenie pobočky Raiffesen banky a súd preto považoval nárok žalobcu v tejto časti za nedôvodný.

16. Čo sa týka úhrady sumy 258.973 Eur titulom ušlého zisku, ktorý mal žalobca dosiahnuť, ak by nedošlo k predčasnému ukončeniu zmluvného vzťahu, súd uviedol, že tento nárok nemohol posúdiť najmä čo do opodstatnenosti a jeho výšky, nakoľko absentovalo vo veci odborné vyjadrenie, resp. súkromný znalecký posudok, ktorý žalobca v priebehu konania nepredložil napriek tomu, že na to mal priestor a čas. Súd v danom prípade vychádzal z ustanovenia § 153 Civilného sporového poriadku a napriek návrhu žalobcu vo veci znaleckého dokazovania, toto nenariadil. Súd tvrdil, že výpočet takéhoto ušlého zisku a jeho dôvodnosť nekorešponduje so zisteniami a vykonaným dokazovaním v priebehu konania a v priebehu trestného konania proti žalobcovi, a preto súd bol toho názoru, že žalobca pri uplatnení vychádzal zo schém, manuálov a výpočtov, ktoré sa nezakladali na reálnom stave veci. Svedčí o tom aj činnosť pobočky v Lučenci, ktorá bola zameraná najmä na dosiahnutie plánu, z ktorého potom vyplývalo poskytovanie provízií a odmien zamestnancom banky a žalobcovi, pričom záujmy klientov boli vo veľa prípadoch podriadené tomuto cieľu, a preto možno konštatovať, že na tejto pobočke k reálnemu naplneniu možného dosiahnutia nejakého zisku nemohlo dôjsť v posudzovanom období, nakoľko išlo o nekalú činnosť tejto pobočky týkajúcu sa najmä toho, že ľudia, ktorí navštívili pobočku požiadali o pôžičku, táto im bola zamietnutá, ale bol im otvorený účet, čo potvrdili vo svojich výpovediach pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Z tohto podľa súdu možno usudzovať nezmyselnosť konania zamestnancov tejto pobočky, pretože založenie takýchto účtov aj ich vedenie nemôže viesť k vytvoreniu reálneho zisku. O tom, že žalobca vedel o konaní týchto svojich zamestnancov, svedčia najmä výpovede svedkov V. C. a A. V.. Podľa súdu na tom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca poprel, že by o tom vedel, nakoľko pri vedení pobočky s odbornou starostlivosťou a obozretnosťou, by na tieto skutočnosti musel prísť. Súd z týchto dôvodov zamietol aj žalobu v tejto časti.

17. Čo sa týka nárokov žalobcu na zaplatenie súm 1.947,03 Eur a 1.587,50 Eur, v tejto časti mal súd za to, že tieto nároky sú dané, neboli zo strany žalovaného spochybnené, pričom žalovaný uviedol, že zanikli započítaním oproti nárokom zo zmluvnej pokuty a čiastky 1.311,82 Eur, ktorá sa týka faktúry č. 2100329 za obdobie december 2014. Oznámením o započítaní zo dňa 16.2.2015 súd mal za to, že bolo možné započítať na tieto faktúry faktúru č. 320019 vo výške 1.311,82 Eur, v ktorej časti nárok žalobcu zanikol, avšak nebolo možné započítať zmluvnú pokutu vo výške 20.000,-Eur, pretože podľa názoru súdu táto nebola spôsobilá k započítaniu, pretože nebola priznaná súdom a výška tejto vyúčtovanej zmluvnej pokuty sa javí byť vo vzťahu ku konaniu žalobcu a spôsobenej škode neadekvátna. Z týchto dôvodov súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 2.222,73 Eur z titulu nárokov žalobcu vyplývajúcich z faktúr č. 1 50001 a č. 1 50002 po ich čiastočnom započítaní oproti faktúre č. 320019 vo výške 1.311,82 Eur.

18. O úroku z omeškania súd rozhodol podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a žalobcovi priznal z vyhovenej čiastky 2.222,73 Eur 8 % ročný úrok z omeškania od 21.12.2018 do zaplatenia.

19. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a úspešnejšiemu žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 98,64 %, nakoľko toto percentuálne vyjadrenie predstavuje pomer úspechu žalovaného voči žalobcovi v konaní.

20. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, ktorý odvolaním napadol I. výrokovú vetu rozsudku, ktorou súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť sumu 2.222,73 Eur s 8 % p.a. úrokom z omeškania z tejto sumy od 21.12.2018 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia nepostupoval správne,

keď jednak nesprávne zhrnul skutkové tvrdenia žalovaného v časti započítania pohľadávky žalobcu vo výške 1.947,05 Eur na základe faktúry č. FV150001 a pohľadávku žalobcu vo výške 1.587,50 Eur a na základe faktúry č. FV150002 proti pohľadávke žalovaného zo zmluvnej pokuty, čím dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, ale rovnako dané zistené skutočnosti nesprávne právne posúdil. Takýmto postupom súd prvej inštancie spôsobil, že v napadnutej časti rozsudku nie je riadne a správne odôvodnený a nie je správne právne posúdený. To spôsobuje, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu, ktorých vyplýva, že súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

21. Žalovaný vidí nesprávnosť skutkových zistení najmä v tom, že sa jednoznačne vyjadril k uplatneným nárokom žalobcu a odmietol jeho nárok na zaplatenie celej v žalobe uplatnenej sumy vrátane tej časti jeho žalobného nároku, ktorým žiadal úhradu sumy 1.947,05 Eur na základe faktúry č. FV150001 a sumy 1.587,50 Eur na základe faktúry č. FV150002. Odmietnutie tohto nároku odôvodnil tým, že došlo k započítaniu týchto pohľadávok žalobcu vzniknutých ako jeho nárok na provízie zo Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaný finančným agentom proti nároku žalovaného zo zmluvnej pokuty uplatnenú v zmysle bodu 7.2. zo Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom. Týmto započítaním sa znížila neuhradená pohľadávka žalovaného z tejto zmluvnej pokuty a nárok žalobcu na vyplatenie týchto dvoch súm tým zanikol.

22. Podľa žalovaného súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, nakoľko nárok na zmluvnú pokutu tak, ako ju uplatnil žalovaný vychádza zo zmluvy a bol riadne uplatnený, čo sám súd konštatoval v bode 23. rozsudku. Nárok na zmluvnú pokutu bol uplatnený v súlade so zmluvou, a teda vznikol už porušením zmluvných povinností zo strany žalobcu a žiadne rozhodnutie súdu v tejto okolnosti nebolo potrebné alebo podmienkou uplatnenia takéhoto nároku ani započítania pohľadávky. Pre vznik nároku žalovaného teda boli splnené všetky podmienky pre jeho riadne uplatnenie a tým bola daná aj jeho oprávnenosť. Žalovaný má za to, že pre vznik nároku na zmluvnú pokutu nebolo potrebné rozhodnutie súdu. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutej časti zmenil a žalobu zamietol, v prípade v napadnutej časti rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na opakované rozhodnutie. Rovnako navrhol, aby primerane tomu rozhodol aj vo výroku III. časti o nároku na náhradu trov konania.

23. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalobca, ktorý odvolanie podal čo do II. a III. výroku napadnutého rozsudku.

24. Žalobca v odvolaní namieta nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý nepostupoval v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 CSP a neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykonaná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Žalobca tvrdí, že uvedeným postupom bol ukrátený na svojich procesných právach a nemohol ani zvoliť náležitú obranu v konaní. Napriek zložitosti prípadu súd prekvapivo rozhodol po prvom pojednávaní. Tiež poukázal na to, že zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 21.10.2019 je zrejmé, že konajúci súd nepostupoval v súlade s § 182 CSP, kedy súd zamietol ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a následne vyhlásil dokazovanie za skončené.

25. Žalobca ďalej namieta nespreskúmateľnosť a zmetočnosť rozhodnutia. Tvrdil, že ak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, prečo súd nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu strany konania, je nutné pokladať takéto rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože súd, ktorý sa vysporiada s argumentáciou strany ju nemôže odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí tiež uviesť, v čom konkrétne táto nesprávnosť spočíva. Poukázal na povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ako aj na judikáty súdov. Konštatoval, že súd sa absolútne nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu ohľadne porušenia povinností zo strany žalovaného, kedy za tohto stavu pristúpil k odstúpeniu od zmlúv a preneseniu zodpovednosti na žalobcu, aj keď primárne bol zaviazaný na plnenie povinnosti práve žalovaný. Z rozsudku nie je zrejmé, ako súd vyhodnotil skutkový stav, či sa jednalo v danom prípade o podstatné alebo nepodstatné porušenie zmluvy a následne posúdeniu platnosti odstúpenia aj z tohto hľadiska. Súd tiež nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom, pričom ich nevykonanie riadne neodôvodnil. Žalobca navrhoval vykonanie dôkazov aj na pojednávaní dňa 21.10.2019, následkom čoho súd nedostatočne zistil skutkový stav. Súd prvej inštancie sa obmedzil len na odôvodnenie vo vzťahu

k nevykonaniu dôkazu, že súd vychádzal z ustanovenia § 153 CSP a napriek návrhu žalobcu vo veci znaleckého dokazovania toto nenariadil. Žalobca zastáva názor, že v ďalšom odôvodnení rozsudku nenachádza logiku, keďže je zrejmé, že pobočka v Lučenci by zisk vykazovala.

26. Ďalej odvolateľ tvrdí, že ušlý zisk nebol založený na konanie zamestnancov ako nelogicky uvádza súd prvej inštancie, ale vychádzal z toho, že nebyť neplatného odstúpenia mal by žalobca nárok na ušlý zisk, ktorého vyčíslenie bolo závislé na znaleckom dokazovaní. Žalobca sa domáha náhrady ušlého zisku v súlade s § 381 Obchodného zákonníka, kedy podkladom pre výpočet potencionálneho zisku mu slúžia v celosti podklady poskytnuté žalovaným, kedy tento prezentoval projekt, jeho vývoj a rentabilitu prevádzky v rámci päťročného horizontu fungovania na báze franchisingu. Žalobca tvrdí, že požiadal o vypracovanie znaleckého posudku viacerých znalcov, kedy posledný zo znalcov dňa 19.11.2019 oznámil žalobcovi, že ukončuje spoluprácu, teda dva dni pred pojednávaním. Žalobca toto tvrdenie osvedčil jednak výpoveďou ako písomnou komunikáciou so znalcom doloženou do súdneho spisu. Nemožno teda pričítať na ľarchu žalobcovi, že nemohol predvídať správanie znalca, prípadne znalcov. Žalobca vyvinul všetko úsilie, aby zabezpečil súkromný znalecký posudok, pričom žalobca uviedol, že zabezpečí znalecký posudok vyhotovený znalcom z Českej republiky.

27. Vzhľadom na predmet znaleckého dokazovania a náročnosť, ako je nepredvídateľnosť oznámenia zo strany znalca, žalobca s odkazom na § 381 Obchodného zákonníka požiadal súd, aby uložil žalovanému povinnosť, aby predložil dosahovaný zisk pobočiek za obdobie od 23.8.2014 do 28.3.2019, zároveň aj s vyčíslením zisku samotných riaditeľov pobočiek za rozhodné obdobie, čím by žalobca zdôvodnil výšku požadovaného ušlého zisku. Žalobcovi sa javí nespravodlivé, keď súd vzhľadom na okolnosti prípadu a navyše možnosti súdu na návrh nariadiť znalecké dokazovanie, nevyhovet požiadavke žalobcu na vykonanie dôkazu. Súd prvej inštancie tak isto neodôvodnil, prečo neprestúpil k vydaniu medzitýmneho rozsudku, aj keď to žalobca navrhoval na pojednávaní dňa 21.10.2019.

28. Ďalej žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie v rozsudku uviedol, že odstúpenie od zmluvy bolo platné. Z odôvodnenia rozsudku však nie je zrejmé, ako súd vyhodnotil skutkový stav, či sa jednalo v danom prípade o podstatné alebo nepodstatné porušenie zmluvy. Tvrdí, že pri pochybnostiach sa predpokladá, že porušenie zmluvy nie je podstatné. Samotné konanie žalovaného, ktorý s podstatným omeškaním upozornil žalobcu na porušenie zmluvy, osvedčuje, že aj keby zo strany teoreticky došlo k porušeniu povinnosti, jednalo sa o nepodstatné porušenie a mala byť žalobcovi poskytnutá primeraná lehotá, ktorá poskytnutá nebola. Navyše za stavu, že sám žalovaný mal poskytnúť súčinnosť žalobcovi pri plnení zmluvy - bod 2.3.3 Franchisingovej zmluvy, ktorú neposkytol a neprijal ani len opatrenie v súlade s § 29 ods. 5 Zákona č. 189/2009 Z.z., nemohol byť ani žalobca v omeškaním splnením jeho povinnosti, a z tohto dôvodu voči nemohol byť uplatnený dôvod odstúpenia. Podľa odvolateľa nie je zrejmé, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s argumentáciou žalobcu, kedy žalobca namietal pasivitu žalovaného, porušenie povinností a oneskorené podanie odstúpenia z roku 2015, v ktorom poukazuje na pochybenia zamestnancov z roku 2014. Žalobca nesúhlasí s názorom okresného súdu a trvá na tom, že o konaní zamestnancov nevedel a objektívne ani nemal možnosť vedieť. Výpovede svedkov zamestnancov žalobcu nie sú pravdivé. Súd v trestnom konaní ustálil, že obžalovaný (v tomto konaní žalobca) zmluvy o zriadení bankových účtov osobne nikdy neuzatváral, čo potvrdili svedkovia i priložené fotokópie zmlúv a svedkovia nepotvrdili, že bol žalobca osobne prítomný pri podpisovaní predmetných zmlúv. K hodnovernosti výpovedí zamestnancov žalobcov uviedol, že títo menili svoje výpovede, ktorá skutočnosť, je zrejماً porovnaním ich výpovedí z hlavného pojednávania s výpoveďami prípravného konania. Žalobca v priebehu trestného konania poprel skutok, z ktorého bol obžalovaný a z trestného konania je zrejmé, že žalobca bol z pod obžaloby právoplatne oslobodený.

29. Žalobca trval na tom, že postupoval pri vedení pobočky s odbornou starostlivosťou. Vynaložil všetko úsilie, ktoré možno od neho požadovať na to, aby nedochádzalo k porušovaniu povinností podľa tohto zákona, osobitných predpisov alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Zdôraznil, že vstupoval do obchodnoprávneho vzťahu so žalovaným ako s renomovanou spoločnosťou, známa na trhu dlhé roky, ktorému plne dôveroval. Tiež poukázal na to, že všetky zmluvy pripravoval žalovaný a zo zmlúv sú zrejmé povinnosti žalovaného, ktoré nedodrжал a napriek uvedeným pristúpil v rozpore s obchodnými zvyklosťami ako aj s dobrými mravmi k odstúpeniu.

30. Žalobca v odvolaní poukázal na porušenie povinností zo strany žalovaného s odkazom na § 29 ods. 2 Zákona č. 189/2009 Z.z. , ako aj na čl. II. bod 2.5, čl. III. bod 3.2 písm. h) Zmluvy o výkone činnosti

finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom, ako aj na čl. II. bod 2.3.2, bod II.3.3, bod II. bod 2.3.4, čl. V. bod 5.2, bod V. 3, bod V. 7 a bod V. 9 Franchisingovej zmluvy. Ďalej poukázal na výpoveď poškodeného z trestného konania - V.. W. M. (splnomocnenec žalovaného) zo dňa 26.11.2015, z ktorej vyplynulo, že: „ Priestory pobočky sú snímané kamerami, ktoré nahrávajú nonstop. Ku kamerovým záznamom nemá prístup franchisista ani jeho zamestnanci, tieto osoby nevedia ani o uhle, pod ktorým kamera sníma priestory pobočky, nemajú k dispozícii informáciu o dĺžke zaznamenávania ani o kvalite záznamu. Kamerové záznamy sa ukladajú na server, je možné aj ich on line sledovanie“. Z uvedeného vyplýva, že žalobca objektívne ani vynaložením odbornej starostlivosti nemal možnosť zistiť, že došlo k pochybeniu jeho zamestnancov, keďže nedisponoval kamerovými záznamami. Len žalovaný mal ako jediný prístup ku kamerovým záznamom a mal možnosť ich sledovať aj on line, teda pri vynaložení odbornej starostlivosti mal žalovaný v rámci plnenia si jeho povinností poskytnúť žalobcovi ďalšiu pomoc a súčinnosť pri plnení jeho povinností vyplývajúcich z bodu 2.3.3 zmluvy obratom informovať žalobcu o porušení povinností zamestnancov a prijať opatrenia. Jedinú aktivitu vyvinul sám žalobca, ktorý okrem skutočností, že zamestnancov upozorňoval na dodržiavanie povinností, ukončil okamžite pracovný pomer so zamestnancom V. C. ku dňu 28.10.2014. Žalobca má za to, že ak by žalovaný si plnil svoje povinnosti, mal by od samého začiatku vedomosť o porušení povinností zamestnancov, napriek uvedenému žalobcovi túto skutočnosť aj keď už o nej vedel mal, v rozpore so všetkými na neho kladenými povinnosťami, neoznámil včas. Prekvapivým bolo teda doručenie odstúpenia žalovaného zo dňa 16.2.2015, kedy žalovaný poukazuje na pochybenia, o ktorých mal vedieť a zjavne aj vedel ešte v čase doručenia Upozornenia č. 1 dňa 23.9.2014.

31. Odvolateľ poukázal na Upozornenie na porušenie zmluvných podmienok č. 1 zo dňa 22.9.2014, ktoré poukazoval na kontrolu dodržiavania pracovných postupov prostredníctvom kamerového záznamu v oblasti bezpečnosti a prevádzky, kde sa zistili pochybenia dvoch zamestnancov pána A. V. a pána V. C. z 1.8.2014. Ďalej poukázal na upozornenie žalovaného na porušenie zmluvných povinností č. 2 zo dňa 12.1.2015 pre omeškanie s úhradou splatných faktúr za podnájom nebytových priestorov, pričom tento list nenasvedčoval tomu, že by zo strany žalobcu a jeho zamestnancov naďalej pokračoval k porušeniam. Žalobca bol teda v dobrej viere, že nedochádza k porušeniam. Dňa 16.2.2015 bolo žalobcovi doručené Odstúpenie od Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom a od Franchisingovej zmluvy a od Zmluvy o podnájme nebytových priestorov a služieb s uplatneným nároku bodu 13.5 Franchisingovej zmluvy, kedy v prípade ak franchisor odstúpi podľa ustanovení uvedených v zmluve môže franchisor zároveň rozhodnúť o zániku nároku franchisitu na vrátenie kaucie, t.j. sumy 20.000,-Eur v súlade s bodom 9.6. Odstúpenie zo dňa 16.2.2015 poukazuje na otváranie účtov v mesiacoch jún 2014 až 24., 25. a 26. júna 2014, september - 19.9.2014, 30.9.2014 a 3.4.2014. Žalobca dáva do pozornosti, že objektívne nie je možné, aby žalobca vykonal v čase doručenia Upozornenia č. 1 nápravu spätne, kedy sa pochybenia týkali mesiacov jún 2014, apríl 2014 a 19.9.2014. Jediné pochybenie, ktoré nastalo po doručení Upozornenia č. 1 sa týka dátumu 30.9.2014, pričom nie je zrejmé, prečo žalovaný na toto pochybenie poukazuje až vo februári 2015. Predmetné pochybenie zo dňa 30.9.2014 sa týka však úplne iného zamestnanca - pani C. V., ktorá otvorila účet na meno klientky T. X.. Žalobca tiež tvrdí, že žalovaný uvedený dôvod využil na odstúpenie od zmluvy za situácie, kedy mal vedomosť o tom, že sa jednalo o riadne užívaný a využívaný účet. Podľa žalobcu nie je možné tento dôvod subsumovať pod vnímanie „ podstatného porušenia zmluvných povinností“, keďže išlo len o opomenutie správneho pracovného postupu a nie „fingovaného zriadenia účtu“ s jeho následnou nefunkčnosťou, čo žalovaný dobre vedel. Žalovaný neposkytol žalobcovi dodatočnú primeranú lehotu na odstránenie pochybení.

32. Súd prvej inštancie teda nesprávne v rozsudku konštatoval, že klienti neboli prítomní pri uzatváraní účtov, čím došlo k porušeniu zákonných predpisov, ako i interných predpisov banky a zmluvných povinností, pričom tieto účty boli zakladané bez toho, aby o to klienti požiadali s motiváciou zo strany zamestnancov banky za splnenie ukazovateľov potrebných na priznanie bonusov a provízií, o čom žalobca vedel, čo vyplýva z výpovedí svedkov v trestnom konaní ako aj poškodených, čím dochádzalo k porušovaniu Zákona o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve ako aj Zákona na ochranu osobných údajov. V nadväznosti na uvedené obžaloba poukazuje na otváranie fiktívnych účtov v mesiaci jún 2014, a to konkrétne k dátumom 24.6.2014, 25.6.2014 a tri účty z 26.6.2014. Súd teda odvodil platnosti odstúpenia len zo znenia obžaloby, ktorá sa týkala skutkov v mesiaci jún 2014, nie september 2014. Je zrejmé, že žalobca nemohol po doručení Upozornenia č. 1 vykonať nápravu spätne, čo malo byť následne dôvodom odstúpenia v roku 2015. Uvedené podporuje záver, že odstúpenia zo dňa 16.2.2015

sú neplatné. Žalobca má za to, že odstúpenia zo strany žalovaného boli nedôvodné a nezákonné, v dôsledku čoho došlo k neplatnému ukončeniu vzájomných zmluvných vzťahov.

33. K nevyplateniu sumy 30.000,-Eur titulom licencie žalobca konštatoval, že poskytol žalovanému celé plnenie vzťahujúce sa na celú dobu piatich rokov, avšak žalovaný neposkytol celú dohodnutú protihodnotu a pri zohľadnení prístupu a postupu žalovaného voči žalobcovi, kedy tento úmyselným konaním hrubým spôsobom zneužil svoje postavenie a sám nekonal v súlade so zákonom a povinnosťami v zmysle uvedených zmlúv, je nárok žalobcu na vydanie sumy 30.000,-Eur dôvodný. Faktický stav týkajúci sa „vstupných nákladov“ je taký, že žalovaný si zariadil vlastnú pobočku vlastným majetkom na náklady žalobcu, pričom protihodnotu, ktorú sa zaviazal mu poskytnúť (päťročná licencia na prevádzkovanie pobočky) žalobcovi preukázateľne poskytnutá nebola. Žalovaný si ponechal všetko, vrátane získaných zákazníkov, z ktorých dodnes užíva prospech a profit a navyše si uplatnil voči žalobcovi všetky možné sankcie, ktorý postih sa javí odôvodnene ako neoprávnený. Žalobca tiež tvrdí, že má vedomosť o tom, že časti franchisistov, s ktorými žalovaný predčasne ukončil spoluprácu, žalovaný vyplácal alikvotnú časť vstupného licenčného poplatku, pričom pomer sám žalovaný určil tak, že časť poplatku pripadajúcu na počet mesiacov trvania zmluvy si ponechal a časť poplatku pripadajúcu na počet mesiacov, o ktoré bola zmluva predčasne skončená, žalovaný vrátil franchisistom. Je preto zjavné, že žalovaný si bol a aj je vedomý svojej právnej povinnosti vrátiť franchisistom prinajmenšom časť licenčného poplatku, čoho dôkazom je jeho vlastné správanie.

34. Nevyplatením zábezpeky 20.000,-Eur, keďže nebolo žiadne právne relevantného dôvodu na uplatnenie si „zániku nároku na vrátenie zloženej kaucie v celom rozsahu“ žalobca žiada vydať bezdôvodné obohatenie. Uplatnenie zániku nároku na vrátenie zloženej kaucie v celom rozsahu, ako aj ponechanie si uhradeného poplatku za licenciu za stavu, že je preukázané, že samotný žalovaný porušil svoje povinnosti a všetku zodpovednosť preniesol na žalobcu, je v rozpore s poctivým obchodným stykom i dobrými mravmi.

35. Žalobca tiež dal do pozornosti úvahy o primeranosti zmluvnej pokuty a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. Obdo 39/2010 zo dňa 8.12.2010. Tiež poukázal na § 301 Obchodného zákonníka a tvrdil, že súd prvej inštancie nepostupoval pri znižovaní zmluvnej pokuty v súlade s ustálenou súdnou praxou a o znížení pokuty rozhodol arbitrálne a v neprimerane nízkom rozsahu. Žalobca tvrdí, že z trestného spisu ako aj z konania je zrejmé, že reálna škoda žalovanému nevznikla, pritom je neporovnateľné hospodárske postavenie žalobcu a žalovaného a s ohľadom na porušenie povinností samotného žalovaného bola zmluvná pokuta znížená neprimerane nízko. Žalobca trvá na tom, že nevznikol nárok na započítanie sumy 1.311,82 Eur a trvá na tom, že má nárok na sumu 1.947,05 Eur a sumu 1.587,50 Eur titulom provízie. Súd prvej inštancie v rozsudku na jednej strane uviedol, že výška vyúčtovanej zmluvnej pokuty 20.000,-Eur sa javí vo vzťahu ku konaniu žalobcu a spôsobenej škode neadekvátne, no predmetné tvrdenie súdu sa nijako nepremietlo do žalobcovi priznanej sumy, v dôsledku čoho je aj v tomto smere rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné.

36. Žalobca zároveň v odvolaní tvrdí, že priznanie náhrady trov konania žalovanému voči žalobcovi v rozsahu 98,64 % je likvidačným. Z konania je navyše zrejmé, že žalovaného zastupoval zamestnanec žalovaného a nie právny zástupca. Žalobca navrhol aplikovať ustanovenie § 257 CSP s prihliadnutím na povahu, hospodárske pomery strán sporu a okolnosti sporu pri priznaní náhrady trov konania viedlo k neprimeranej tvrdosti vo vzťahu k žalobcovi a z toho hľadiska na dosiahnutie spravodlivosti pre strany konania, pre prípad neúspechu žiada žalobca, aby v zmysle ustanovenia § 257 CSP žalovanému náhradu trov konania súd prvej inštancie ako aj súd druhej inštancie nepriznal.

37. Na záver žalobca uviedol, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za nedostatočný a nepresvedčivý, pričom postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom.

38. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd odvolaniu žalobcu v celom rozsahu vyhovel a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti II. a III. výroku zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal priznať voči žalovanému náhradu trov pred súdom druhej inštancie v rozsahu 100 %.

39. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovaného podaním doručeným okresnému súdu dňa 10.12.2019, v ktorom zotrval na argumentoch uvedených v jeho odvolaní zo dňa 26.11.2019, pričom uviedol všetky skutočnosti uvádzané v podanom odvolaní. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalovaného ako nedôvodné zamietol a aby rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. rozsudok potvrdil a aby mu priznal náhradu trov konania v zodpovedajúcom rozsahu. Zároveň navrhol, aby odvolací súd odvolaniu žalobcu v celom rozsahu vyhovel a aby odvolaním napadnutej časti II. a III. výrokov rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal priznať voči žalovanému náhradu trov konania pred súdom druhej inštancie v rozsahu 100 %.

40. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobcu podaním doručeným okresnému súdu dňa 11.12.2019, v ktorom navrhol, aby odvolací súd výroky II. a III. rozsudku potvrdil. Vo vyjadrení uviedol, že tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní v celom rozsahu odmieta.

41. Žalovaný poukázal na to, že okresný súd sa po uskutočnení konania vo veci z predložených písomných vyjadrení ako aj z uskutočnených pojednávaní a po vyhodnotení dôkazov, resp. tvrdení strán v podstate vyjadril, že sa stotožnil so zisteniami súdu konajúceho a rozhodujúceho v trestnej veci, ktorá predchádzala tomuto konaniu. K tvrdeniu žalobcu, že súd sa nezaoberal riadne žalobcom navrhnutými dôkazmi uviedol, že súd sa k dôkazom vyjadril a keďže skonštatoval, že by zrejme nemohli byť relevantné, ako aj z dôvodov, že žalobca neuviedol, aké skutočnosti mali vlastne dokazovať, súd konštatoval, že dané dôkazy získané vypočutím svedkov by boli nadbytočné a nesúvisiace s vecou. Súd správne poznamenal, že nemá zmysel ich vykonať, nakoľko by sa zjavne týkali iných zmluvných vzťahov ako posudzovaného zmluvného vzťahu žalovaného a žalobcu, teda pre posúdenie skutkového stavu by neboli relevantné. Žalovaný súhlasí s rozhodnutím súdu a s využitím oprávnenia sudcovskej koncentrácie podľa § 153 CSP považuje za správne. Tiež žalovaný trvá na tom, že ďalšie preukazovanie, resp. znalecké posudzovanie prípadnej výšky škody z nejakého neexistujúceho ušlého zisku je nadbytočné a vykonávanie takéhoto dôkazu, resp. trvanie na jeho predkladaní zo strany žalobcu vo vzťahu k možnému posudzovaniu sporného nároku na náhradu škody súdom prvej inštancie za nehospodárne a ako také zbytočné.

42. Zároveň okresný súd jasne uviedol dôvody, prečo nevzniklo žalobcovi právo na vrátenie kaucie. Tiež žalovaný konštatuje, že vedomosť, resp. nevedomosť žalobcu ako zamestnávateľa o porušovaní povinností pri uzatváraní zmlúv o účtoch, resp. iných porušeníach pracovných postupov alebo zmluvných či zákonných povinností jeho zamestnancami je objektívna zodpovednosť v obchodnoprávných vzťahoch medzi žalovaným a žalobcom, ako aj pri posudzovaní zodpovednosti žalobcu ako zamestnávateľa za konanie svojich zamestnancov irelevantná a tvrdenia žalobcu v odvolaní sú preto zbytočné. Zároveň žalobca sa úplne zjavne snaží nahradiť nedostatok svojej vlastnej kontroly nad konaním svojich zamestnancov účelovým tvrdením, že celú túto kontrolu podľa jeho logiky mal vykonávať žalovaný a nie on sám ako viazaný finančný agent a zamestnávateľ, ktorý uzavrel dané zmluvy ako právnická osoba podnikateľ a sám bol riaditeľom ním prevádzkovanvej pobočky. Žalovaný aj ostatné tvrdenia v odvolaní považuje za neoprávnené a považuje ich za nepravdivé, resp. účelové. Zároveň žalovaný zopakoval skutočnosti uvádzané pred súdom prvej inštancie.

43. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným okresnému súdu dňa 31.12.2019. Vo vyjadrení uviedol skutočnosti, ktoré už boli uvádzané v podanom odvolaní voči napadnutému rozsudku.

44. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu podaním doručeným okresnému súdu dňa 29.1.2020, v ktorom zhrnul všetky kľúčové argumenty a skutočnosti z konania. Mal za to, že žalobcove vyjadrenia a pokusy o spochybnenie skutkových okolností považuje za účelové, závery za nezmyselné a nelogické. Navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti I. výroku zmenil a žalobu zamietol, prípadne v napadnutej časti rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na opätovné rozhodnutie a tiež navrhol, aby primerane tomu rozhodol odvolací súd aj vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania. V bodoch II. a III. výroku rozsudku navrhol, aby odvolací súd výroky súdu prvej inštancie potvrdil.

45. Ďalším podaním doručeným okresnému súdu dňa 11.2.2020 žalobca zaslal vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, v ktorom opakovane uviedol už skôr uvádzané skutočnosti, na ktorých v celom rozsahu zotrval.

46. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalobcu a žalovaného v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné a odvolanie žalovaného je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v I. a III. výrokovej vete podľa § 388 CSP zmenil a v II. výrokovej vete napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

47. Podľa § 383 ods. 1 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

48. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

49. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

50. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

51. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalovaným dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie síce zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný svoje rozhodnutie, avšak zistený skutkový stav nesprávne právne vyhodnotil, následkom čoho nesprávne rozhodol vo výroku I. napadnutého rozsudku. Zároveň odvolací súd po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom dospel k záveru, že súd prvej inštancie v žalobcom uplatnených nárokoch, o ktorých bolo rozhodnuté výkonom II. rozsudku v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, pričom s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadne týchto nárokov sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

52. Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného okresným súdom: Z Franchisingovej zmluvy č. FR071013/1/03 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 13.2.2014, ktorá bola uzatvorená podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorou strany konania vymedzili rozsah svojich práv a povinností v rámci svojich zmluvných vzťahov.

53. Zo Zmluvy o výkone činností a finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom č. FR071013/2/03, uzatvorenej medzi stranami konania podľa § 652 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej bol žalobca, ako franchisista oprávnený vykonávať činnosti finančného sprostredkovania podľa Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom.

54. Odvolací súd ďalej vychádzal zo Zmluvy o podnájme nebytových priestorov a službách s ním spojených zo dňa 20.3.2014, z Protokolu o prevzatí a odovzdaní predmetu nájmu zo dňa 20.3.2014, servisnej správy, prílohy č. 3, štartovacieho balíčka, prílohy č. 1 -provízna schéma, dodatkov týkajúcich sa prílohy č. 1 a províznej schémy, z upozornenia na porušenie zmluvných povinností č. 2, z odstúpenia od zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania zo dňa 16.2.2015, z upozornenia na porušenie zmluvnej povinnosti č. 1 zo dňa 22.9.2014, z odstúpenia od Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania zo dňa 16.2.2015, z prílohy - výňatok z pracovných postupov z manuálu, zo začatia trestného stíhania, z obžaloby Okresnej prokuratúry Lučenec, z rozsudku Okresného súdu Lučenec, z faktúry č. FV150001, z faktúry č. FV150002, z detailu pohybu na účte, ako aj z oznámenia žalovaného o započítaní zo dňa 16.2.2015. Ďalej súd vychádzal zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 6.9.2017, z prehľadu fakturácie nákladov a zisku, z pokusu o zmier, z listu žalovaného zo dňa 21.12.2018, z výpisu z Obchodného registra SR žalovaného, z výpisu z registra úpadcov, z písomného vyjadrenia strán

sporu, z objednávky znaleckého posudku, z odpovede znalca, z oznámenia o ukončení spolupráce a z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Lučenec sp.zn. 22T/186/2016.

55. Podľa § 451 ods. 1 Zákona č. 40/1064 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

56. Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

57. Podľa § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, iba že preukáže, že porušenie povinnosti bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

58. Podľa § 379 Obchodného zákonníka, ak tento zákon neustanovuje inak, nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Nenahrádza sa škoda, ktorá prevyšuje škodu, ktorú povinná strana v čase vzniku záväzkového vzťahu ako možný dôsledok porušenia svojej povinnosti predvídala alebo ktorú bolo možné predvídať s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré v uvedenom čase povinná strana poznala alebo mala poznať pri obvyklej starostlivosti.

59. Odvolací súd nenariadil na prejednanie odvolaní žalobcu a žalovaného pojednávanie z dôvodu, že okresný súd dokazovaním dostatočne zistil skutkový stav za účelom rozhodnutia vo veci, pričom odvolací súd nepovažoval za potrebné vykonané dokazovanie zopakovať, ani nedospel k záveru, že by ho bolo potrebné doplniť. Zároveň považoval vyhodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie za správne, aj keď žalovaným uplatnenú námietku započítania nesprávne právne posúdil. Predmet sporu sa týkal iba sporových strán a odvolací súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by bol daný dôležitý verejný záujem na verejnom pojednávaní veci. Vzhľadom na uvedené boli splnené podmienky podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP na to, aby odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

60. Voči prvej výrokovej vete rozhodnutia okresného súdu, ktorou bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 2.222,73 Eur s 8 % p.a. úrokom z omeškania z tejto sumy od 21.12.2018 do zaplatenia, podal odvolanie žalovaný z dôvodu, že poprel právne vyhodnotenie započítania žalobcom vystavených faktúr za provízie v sumách 1.947,05 Eur a 1.587,50 Eur oproti nárokom žalovaného zo zmluvnej pokuty vo výške 20.000,-Eur a sumy 1.311,82 Eur vyfakturovanej za nájom v období december 2014. Súd prvej inštancie uznal započítaciu námietku žalovaného len vo výške 1.311,82 Eur, avšak započítaciu námietku ohľadne zmluvnej pokuty vo výške 20.000,-Eur neuznal z dôvodu, že podľa okresného súdu nebola zmluvná pokuta spôsobilá k započítaniu, pretože nebola priznaná súdom a výška tejto vyúčtovanej zmluvnej pokuty sa javí byť vo vzťahu ku konaniu žalobcu a spôsobenej škode neadekvátne.

61. V tejto súvislosti odvolací súd nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, nakoľko podľa § 358 Obchodného zákonníka, na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie súdu, že o zmluvnej pokute doposiaľ nebolo rozhodnuté súdom, je právne irelevantné. Obchodný zákonník v zhode s Občianskym zákonníkom, i keď inou terminológiou, za pohľadávky spôsobilé na započítanie považuje len tie pohľadávky, ktoré je možné uplatniť na súde. Podmienkou je, že započítanie ako každý právny úkon musí byť zrozumiteľný a určitý. Z prejavu vôle veriteľa musí predovšetkým vyplývať, ktorú určitú pohľadávku alebo viac pohľadávok a v akej výške chce započítať voči inej alebo viacerým iným pohľadávkam, ktoré má dlžník v právnej pozícii veriteľa voči nemu. K zániku pohľadávky dochádza vtedy, keď sa pohľadávky stretnú. Pohľadávky sa stretnú vtedy, keď sú splatné. Pretože spravidla pohľadávky nemajú rovnaký deň splatnosti, stretnú sa splatnosťou tej pohľadávky, ktorá má neskoršiu splatnosť. Z týchto dôvodov zánik pohľadávok alebo ich časti započítaním nastane so spätnou účinnosťou. Pohľadávky zaniknú v takom rozsahu ako sa vzájomne kryjú.

62. Z uvedeného vyplýva, že o žalovaným vyúčtovanej zmluvnej pokute vo výške 20.000,-Eur, ktorú si žalovaný uplatnil v zmysle medzi stranami sporu platne uzatvorenej zmluvy, nič nebránilo, aby žalovaný si zmluvne dohodnutú splatnú zmluvnú pokutu započítal voči splatným pohľadávkam žalobcu. Odvolací súd má za to, že žalovaným vyúčtovaná zmluvná pokuta vo výške 20.000,-Eur nie je neprimeraná vzhľadom na závažnosť konania pracovníkov žalobcu, ktorí svojim protiprávnym

konaním preukázaným v rámci trestného konania vystavovali žalovaného riziku sankcií za porušovanie zákonných povinností ustanovených zákonom o bankách. Odvolací súd tiež konštatuje, že oprávnenosť žalovaným vyúčtovanej zmluvnej pokuty vo výške 20.000,-Eur je preukázaná dohodou zmluvných strán, pričom tvrdenia žalobcu o neprimeranosti tejto zmluvnej pokuty považuje odvolací súd za nedôvodné a dospel k záveru, že nie je dôvod na využitie moderačného oprávnenia súdu ohľadne žalovaným vyúčtovanej zmluvnej pokuty.

63. Odvolací súd teda súhlasí s názorom žalovaného vysloveným v podanom odvolaní, že napadnutý rozsudok v I. výrokovej vete nie je správny, keďže započítanie nebolo správne právne posúdené, pričom započítaním došlo k zníženiu neuhradenej pohľadávky žalovaného zo zmluvnej pokuty, čím nárok žalobcu na zaplatenie súm 1.947,05 Eur na základe faktúry č. FV150001 a 1.587,50 na základe faktúry č. FV150002 zanikol.

64. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. výrokovej vete zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

65. Voči II. výrokovej vete podal odvolanie žalobca, ktorý okrem tvrdil, že napadnutý rozsudok je v tejto časti riadne neodôvodnený, teda je nepreskúmateľný a zároveň súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie navrhnuté žalobcom, čím bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Tiež žalobca namietal, že súd prvej inštancie bez riadneho zistenia skutkového stavu rozhodol na prvom pojednávaní, hoci ide o zložitú právnu vec.

66. K žalobcom uvádzaným odvolacím námietkam odvolací súd konštatuje, že dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednacou zásadou, pričom Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, teda aj vykonávaní dôkazov. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, kto tvrdí, dokazuje. Strana musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenia za základ svojho rozhodnutia. V danom prípade, ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, odvolací súd nevzhladol oprávnenosť žalobcom uplatnených nárokov, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie v II. výrokovej vete napadnutého rozsudku.

67. Čo sa týka žalobcom uplatneného nároku na vrátenie bezdôvodného obohatenia v sume 20.000,-Eur za kauciu, ktorú žalobca musel zložiť podľa čl. IX 9.5 Franchisingovej zmluvy č. FR07103/1/03, ako aj nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 30.000,-Eur za jednorázový vstupný poplatok za poskytnutie franchisingovej licencie, odvolací súd v celom rozsahu súhlasí a stotožňuje sa s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Tiež odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o neoprávnenosti žalobcom uplatnenej sumy 10.000-Eur z titulu náhrady škody, ktorá čiastka zodpovedá úroku z pôžičky poskytnutej treťou osobou. V súlade s názorom súdu prvej inštancie odvolací súd má za to, že bolo výlučne vecou žalobcu, ako si finančné prostriedky na začiatok podnikania zabezpečí a pokiaľ si finančné prostriedky požičal a zaviazal sa platiť z požičanej sumy úroky, nejde o škodu, ktorú by si mohol uplatňovať voči žalovanému.

68. Základnou odvolacou námietkou žalobcu v podanom odvolaní bola skutočnosť, že považuje odstúpenie od zmlúv zo strany žalovaného za neplatné. Odvolací súd nesúhlasí s názorom žalobcu a tvrdí, že konanie zamestnancov žalobcu bolo hrubým porušením povinností, za ktoré zodpovedá žalobca ako ich zamestnávateľ. Odvolací súd nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu, že v trestnom konaní svedkovia, ktorí vypovedali, že o porušení povinností pri uzatváraní účtov žalobca vedel, a teda klamali. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že všetci svedkovia v trestnom konaní boli poučení o následkoch krivej výpovede, a preto výpovede svedkov považuje odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie za hodnoverné. Žalobcom tvrdená skutočnosť, že svedkovia v trestnom konaní klamali nebola v konaní žiadnym spôsobom preukázaná. Zároveň je nutné uviesť, že žalobca zodpovedal za konanie zamestnancov a nemôže sa zbaviť zodpovednosti za protiprávne konanie zamestnancov aj prípade, pokiaľ by o ich konaní nevedel. Zamestnávateľ je povinný kontrolovať svojich zamestnancov a pri vynaložení všetkej odbornej starostlivosti bol povinný zistiť porušovanie povinností svojich zamestnancov. Nie je možné teda stotožniť sa s názorom žalobcu, že nezodpovedá za konanie svojich zamestnancov. Zároveň je jednoznačne preukázané, že k porušeniam povinností došlo, avšak v trestnom konaní nebolo preukázané, že žalobca sa osobne na uzatváraní fiktívnych účtov, resp. bez prítomnosti klientov otvárania účtov osobne zúčastňoval. Ako už však bolo uvedené aj

prípadná jeho nevedomosť ho nezbavuje zodpovednosti v zmluvnom vzťahu so žalovaným, následkom čoho konanie zamestnancov žalobcu treba považovať vo vzťahu voči k žalovanému za konanie žalobcu, ktoré je hrubým porušením zmluvne dohodnutých povinností, následkom čoho odvolací súd považuje odstúpenie od uzatvorených zmlúv zo strany žalovaného za platné. V tejto súvislosti sú irelevantné tvrdenia žalobcu, že súd prvej inštancie neskúmal porušenie zmluvných povinností zo strany žalovaného.

69. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonal znalecké dokazovanie ohľadne ním uplatnenej náhrady škody spočívajúcej v ušlom zisku, odvolací súd poukazuje na to, že podľa § 153 CSP platí, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Včas uplatnené nie sú vtedy, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. V danom prípade žalobca opakovane súdu deklaroval, že predloží v konaní súkromný znalecký posudok na preukázanie oprávnenosti výšky ušlého zisku. Žalobca však súkromný znalecký posudok, resp. odborné stanovisko v konaní nepredložil napriek ubezpečeniam, že tak urobí a až na pojednávaní dňa 21.10.2019 súdu uviedol, že sa mu nepodarilo zabezpečiť znalecký posudok a prvýkrát poukázal na § 381 Obchodného zákonníka, na základe ktorého žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť, aby predložil dosahovaný zisk pobočiek za obdobie od 28.3.2014 do 28.3.2019 s vyčíslením zisku samotných riaditeľov pobočiek za rozhodné obdobie, aby týmto mohol žalobca zdôvodniť výšku ušlého zisku, ktorú požaduje. V tejto súvislosti odvolací súd súhlasí s postupom súdu prvej inštancie, ktorý vzhľadom na sudcovskú koncentráciu konania nepripustil vykonanie tohto dôkazu, nakoľko by viedlo k odročeniu pojednávania v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, hoci žalobca mal možnosť do uskutočnenia tohto pojednávania takýto návrh súdu predložiť. Keďže tak neurobil a súd prvej inštancie vychádzal aj zo skutočnosti, že v trestnom konaní bolo preukázané, že zamestnanci žalobcu robili pri otváraní účtov kroky smerujúce k umelému navýšeniu svojich odmien a provízií, že žalobcom uplatnený ušlý zisk vychádzal zo schém, manuálu a výpočtov, ktoré sa nezakladali na reálnom stave vecí. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie sa stotožňuje s tým, že pobočka žalobcu robila nekalú činnosť popísanú v napadnutom rozsudku, ako aj v trestnom konaní, ktorá nemohla aj podľa názoru odvolacieho súdu viesť k vytvoreniu reálneho zisku.

70. Pokiaľ teda súd prvej inštancie využil sudcovskú koncentráciu konania a nepripustil žalobcom navrhnuté dokazovanie, nemožno povedať, že postupom súdu prvej inštancie bola žalobcovi odobratá možnosť konať pred súdom, nakoľko sa svojim nekonaním včas navrhnuť dôkazy dostal do dôkaznej núdze.

71. Odvolací súd teda súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie ohľadne uplatneného ušlého zisku, že žalobca nezvládol dôkazné bremeno jeho preukázania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/319/2008 zo dňa 28.4.2010, z ktorého vyplýva, že ušlý zisk je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). V zmysle uvedeného právneho názoru odvolací súd dopĺňa, že žalobca v konaní ohľadne ušlého zisku nepreukázal, že ako poškodený mohol dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu - žalovaného.

72. Odvolací súd tiež nesúhlasí s názorom odvolateľa - žalobcu, že súd prvej inštancie rozhodol o zložitom spore na prvom pojednávaní. Zo spisu vyplýva, že pojednávanie sa na súde prvej inštancie konalo dňa 26.8.2019, ktoré pojednávanie bolo odročené na deň 7.10.2019 z dôvodu, že žalobcovi sa zo subjektívnych dôvodov nepodarilo zabezpečiť podanie súkromného znaleckého posudku, ktorý mu znalec prisľúbil vypracovať do 15.11.2019. Na základe tejto skutočnosti žalobca žiadal pojednávanie odročiť, čomu okresný súd vyhovel. Následne na základe žiadosti právneho zástupcu žalobcu došlo k odročeniu pojednávania vytyčeného na deň 7.10.2019 a to z dôvodu kolízie právneho zástupcu žalobcu a práceneschopnosti substitučného zástupcu, kedy okresný súd vec opätovne odročil na deň 21.10.2019. Na tomto pojednávaní súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, pričom konanie odročil za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 4.11.2019. Z uvedeného vyplýva, že konaním žalobcu,

resp. jeho právneho zástupcu došlo k opakovanému odročeniu pojednávania, pričom súd prvej inštancie žiadosť žalobcu opakovane vyhovel, následkom čoho v súlade s hospodárnosťou konania okresný súd postupoval správne, keď ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania uplatnené až na pojednávaní dňa 21.10.2019 nepripustil.

73. Čo sa týka námietky žalobcu, že súd prvej inštancie riadne neodôvodnil svoj rozsudok, s týmto tvrdením žalobcu odvolací súd tiež nesúhlasí. Odvolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojej stabilnej judikatúre opakovane vyjadril o povinnosti súdov odôvodniť svoje rozhodnutia a stanovil mantinely týchto odôvodnení. Odvolací súd preto skúmal obsah odôvodnenia okresného súdu v zmysle uvedenej judikatúry. S poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS 119/03 a IV.ÚS 115/03 vychádzal odvolací súd z toho, že každá sporová strana má v zmysle Ústavy Slovenskej republiky právo na to, aby rozhodnutie súdu bolo dostatočne jasné a zrozumiteľné a aby dal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Konkrétne náležitosti odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu sú upravené v § 220 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého okresný súd musí uviesť v odôvodnení rozhodnutia to, čoho sa žalobca domáha, aké skutočnosti tvrdí, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Okresný súd je povinný jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne môže odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Dbá pritom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

74. Odvolací súd má za to, že okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol všetky vyššie požadované náležitosti, keď zhrnul skutkový stav zistený v konaní, v ktorom rešpektoval opakované návrhy žalobcu na odročenie pojednávania. Okresný súd vykonané dôkazy premietol do skutkových zistení, ktoré vyhodnotil a z logickej súvislosti jeho vyhodnotenia vyplynulo, čo ho viedlo k záveru formulovanému vo výrokových vetách rozhodnutia.

75. K rozsahu odôvodnenia všeobecných súdov treba pripomenúť aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 145/2011, v zmysle ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Zároveň v zmysle § 387 ods. 3 CSP má odvolací súd možnosť v prípade, ak považuje rozhodnutie okresného súdu za vecne správne, doplniť odôvodnenia okresného súdu v prípade, ak sa tento nezaoberal podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, resp. sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení. V takom prípade musí nahradiť odvolací súd túto povinnosť okresného súdu a sám sa vysporiadať s podstatnými tvrdeniami strán prednesenými na súde prvej inštancie, nie je to však dôvod pre zrušenie rozhodnutia okresného súdu, ktoré je inak vecne správne.

76. K námietke žalobcu na porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces treba pripomenúť aj závery Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Zároveň právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/04).

77. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nezistil, že by v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu absentovali náležitosti vyžadované Civilným sporovým poriadkom pre odôvodnenie rozhodnutí a že by z tohto dôvodu bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Zároveň odôvodnenie rozhodnutia nevyhodnotil odvolací súd ako zmätočné, nesúrodé, nezrozumiteľné, pretože z myšlienkového línie interpretovanej okresným súdom je možné zistiť bez ďalšieho, aké dôvody ho viedli k zamietnutiu žaloby. Rozhodnutie okresného súdu bolo postavené na skutkových zisteniach a ich právnom vyhodnotení, preto ho odvolací súd nepovažoval za svojvoľné, alebo arbitrárne.

78. Odvolací súd je v zmysle § 380 ods. 1 CSP odvolacími dôvodmi viazaný, preto napadnuté rozhodnutie okresného súdu preskúmaval iba v rozsahu odvolania žalobcu a v rozsahu odvolania žalovaného.

79. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je II. výrokovej vete vecne správne, preto ho v zmysle § 387 ods. 1 CSP v tejto časti potvrdil. Pokiaľ ide o I. výrokovú vetu odvolací súd vzhľadom na nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie v tejto časti napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

80. Vzhľadom na to, žalovaný mal v konaní plný úspech v súlade s § 388 CSP odvolací súd zmenil aj výrok o trovách konania, teda zmenil rozsudok v napadnutej III. výrokovej vete tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %v súlade s § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný mal voči žalobcovi v prvoinštančnom konaní v celom rozsahu úspech.

81. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný mal voči žalobcovi v odvolacom konaní plný úspech.

82. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)